

Проблема самогубства у філософії А. Камю

В епоху сучасного суспільства, багатьом філософія уявляється лише теоретичною наукою, яка в практичному житті є малопридатною. Але в кризові моменти вона дає людині пораду і опору. В ці хвилини виявляються нікчемними і дрібними багато цілей, які здавалися головними в житті, і виходять на перший план питання, які ставити в звичайній обстановці якось не прийнято, – про смисл життя, сутність людини, зрештою, про самогубство, як «абсурдний» феномен нашого сьогодення. В переломні моменти від вирішення цього питання, в прямому розумінні слова, залежить саме життя [1].

Грунтовною спробою відшукати витoki цієї соціальної катастрофи та допомогти усунути її стали погляди видатного філософа ХХ століття - Альбера Камю. В основі ідей мислителя чільне місце посідають проблема людини, її місця в цьому світі, духовної витримки індивіда, який загубився у вирі життєвих обставин і втратив сенс буття.

Вже на першій сторінці його праці «Міф про Сізіфа» Камю пише, що найважливішою проблемою філософії, яка потребує вирішення, є тема самогубства. Всі інші питання є вторинними.

Питання про сенс життя починає хвилювати людину або тоді, коли цей смисл уже загублений, або ж у переломні періоди в житті суспільства. Воно постає, як правило, несподівано, і якщо не знаходиш на нього позитивної відповіді, то мимохіть приходить думка про «безглуздість повсякденної метушні», і тоді з'являється почуття абсурду, яке Камю визначає як основну проблему людського буття [2].

Зокрема філософ стверджує, що у людини є декілька варіантів поведінки:

1) вірити у те, що наше життя передує чомусь іншому, що має продовження. Це означає вдатися до віри, щоб життя мало сенс заради майбутнього, яке починається зі смертю людини;

2) прийняти Абсурд цього світу і людського існування взагалі, зробити висновок про те, що різниці в тому, що чи піде людина з життя зараз чи пізніше, нема, і тому добровільно і свідомо людина наближає логічне завершення свого існування, пішовши з життя;

3) кинути виклик долі і продовжувати жити[3, с. 178].

Відповідно найбільш прийнятним, на думку А. Камю, є саме 3 варіант розвитку подій. Самогубство ж є затемненням ясності, примиренням з абсурдом, його ліквідацією. Таку поведінку мислитель засуджує. Натомість він наголошує, що існує лише одна реальність, яка у власному змісті слова не є абсурдною - це людська думка. У її збереженні Камю бачить єдину основу людської величі[4].

Таким чином, проаналізувавши основні погляди А. Камю щодо порушеної теми, варто зазначити, що він позиціонував самогубство як форму духовного дезертирства, своєрідну втечу від складнощів буття. Мислитель наголошував, що люди не мають боятися абсурду життя, а навпаки, повинні навчитись бути щасливими в цьому абсурдному світі. Отож, сенс життя полягає у самій людині, в її ставленні до світу, до людей та до усього оточуючого.

Список використаних джерел:

1. Трагічний гуманізм А. Камю: в пошуках смислу людського буття [Електронний ресурс] / С.Л. Шевченко // Мультиверсум. Філософський альманах : зб. наук. пр. – К., 2008. – Вип. 69. – Режим доступу : http://www.filosof.com.ua/Jornel/M_69/Shevchenko.pdf

2. Філософське осмислення людини у спадщині А. Камю / К. Река // Гілея : науковий вісник. - 2013. - № 73. - Режим доступу : http://nbuv.gov.ua/j-pdf/gileya_2013_73_77.pdf

3. Камю А. Изнанка и лицо : Сочинения/ А. Камю. – М., 1998. – 576 с.

4. Електронний ресурс / Режим доступу : <http://uaphilosophy.com>